

ΑΣ

ELLE KENNEDY

MISFIT

Καλώς
ήρθατε
στην
Ακαδημία
Σαντόβερ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Elle Kennedy, *Misfit*

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Μάγδα Τικοπούλου
Προσαρμογή εξωφύλλου Δήμητρα Μηλιώρη

© 2022, Elle Kennedy

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3681-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83681

Κ.Ε.Π. 5842, κ.π. 19111

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ELLE KENNEDY

MISFIT

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Τάπα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

1

ΑΡ ΤΖΕΪ

«Άντε, αγόρι μου, έλα να φας! Παντρεύομαι!»

Αυτά ήταν τα πρώτα λόγια που βγήκαν από το στόμα της μαμάς μου σήμερα το πρωί, όταν μπήκα στην κουζίνα. Και, φυσικά, πίστεψα ότι ακόμη κοιμόμουν. Ότι η μάνα μου δεν έφτιαχνε στ' αλήθεια πάνκεϊκ στο τηγάνι, πετώντας μου έτσι στο άσχετο ότι ξαφνικά παντρεύεται! Σίγουρα έβλεπα ένα από εκείνα τα αλλοπρόσαλλα όνειρα όπου συμβαίνουν όλα τα τρελά.

Όμως όχι, ξύπνιος ήμουν. Ξύπνιος και προφανώς αντιμετώπος με μια κρίση μέσης ηλικίας της μάνας μου. Ήξερα ότι τους τελευταίους μήνες έβγαине μ' έναν τύπο, αλλά δεν είχα δώσει και μεγάλη σημασία. Οι σχέσεις της μάνας μου ποτέ δεν κρατούν πολύ.

Αλλά να που τελικά, ούτε οκτώ ώρες αργότερα, ντυμένος μ' ένα θεόστενο σμόκιν, που μου πέφτει μικρό, σκαλίζω ανόρεχτα τα κομματάκια σολομού στο πιάτο μου, δίπλα σ' έναν παρομοίως δυσάρεστα αιφνιδιασμένο άγνω-

στο, τον οποίο υποτίθεται ότι πρέπει να αποκαλώ ετεροθαλή αδελφό μου.

Στο μεταξύ, οι γονείς μας και υποτιθέμενοι ενήλικες χουφτώνονται στην πίστα, χορεύοντας παθιάρικα κάποιο αργό κομμάτι R&B της δεκαετίας του '90. Μια σκηνή που σίγουρα θα στοιχειώνει τους εφιάλτες μου!

Σκοτώστε με επιτόπου να γλιτώσω!

«Μπορεί να φταίει το ψάρι» λέει δίπλα μου ο Φένελι, που ξαφνικά έχει γίνει κίτρινος σαν το λεμόνι «αλλά αρχίζω να νιώθω σαν να μπήκε κάτι μέσα στο στομάχι μου και να ψόφησε εκεί».

Ή μπορεί να φταίει που ο πατέρας του βάζει χέρι στη μάνα μου μπροστά σ' ένα τσούρμο σερβιτόρους, που δουλεύουν με τον βασικό μισθό και όσα φιλοδωρήματα κι αν παίρνουν δεν φτάνουν γι' αυτές τις σάχλες που βλέπουν.

«Όταν έρθει η Ημέρα της Κρίσεως» μουρμουρίζω για το δικό μου αργό, οδυνηρό βασανιστήριο «και σταθεί από πάνω μου ένας τύπος με μπαστούνι του μπέιζμπολ και με ρωτήσει αν έχω κάτι τελευταίο να πω στον Δημιουργό μου, θα του απαντήσω ότι έχω αντικρίσει κατάματα το πρόσωπο του σκότους και πλέον δεν με φοβίζει τίποτα».

Ο Φεν σκάει ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά και κατεβάζει μονορούφι άλλο ένα ποτήρι σαμπάνια, λες και μεγάλωσε μ' αυτή από τότε που έκοψε το γάλα της μάνας του. Καλύτερα να του τη δίνουν με τη μάνικα. Ή ενδοφλέβια.

Δεν έχω καταλήξει ακόμη τι άποψη έχω γι' αυτόν. Γνωριστήκαμε μόλις πριν από μία ώρα στον γάμο, όπου στεκόμασταν εκατέρωθεν του ιερού, ενόσω οι γονείς μας

έλεγαν τους όρκους τους ο ένας στον άλλο σε μια κατά τα άλλα αδειανή εκκλησία. Ακόμη προσπαθώ να ψυχολογήσω αυτό το ξανθό όμορφο αγόρι στου οποίου την τσέπη διαγράφεται το περίγραμμα ενός μεταλλικού φλασκιού.

Τον λένε Φένελι Μπίσοπ, εντελώς χάλια όνομα, αν και κανονικά δεν θα 'πρεπε να μιλάω, γιατί και το δικό μου δεν πάει πίσω. Όπως κι εγώ, επαναστατεί κατά του ονόματός του και μου είπε να τον λέω Φεν. Υποψιάζομαι ότι είναι αθλητής, ή έστω καλός στα αθλήματα, αφού έχει αυτό το ψηλό, γεροδεμένο σκαρί που δεν μοιάζει φτιαγμένο σε γυμναστήριο. Αν και μάλλον θα μπορούσε να έχει έναν πανάκριβο προσωπικό γυμναστή σε μόνιμη βάση, έναν μπρατσωμένο τύπο που να πηγαίνει στην τεράστια βιλάρρα του και να πληρώνεται διακόσια χιλιάρικα τον χρόνο για να κρατάει το γαλανομάτικο πλουσιόπαιδο σε άψογη φόρμα. Είναι ματσωμένοι, ο Φεν και ο πατέρας του. Τρέχουν τα λεφτά απ' τα μπατζάκια τους. Φαίνεται από τον τρόπο που τεντώνει το μικρό του δαχτυλάκι και γέρνει πίσω στην καρέκλα του, με τα πόδια ανοιγμένα, λες κι είμαστε όλοι εδώ για να τον υπηρετούμε και να τον διασκεδάσουμε με τα παράξενα χωριάτικα ταλέντα μας.

«Όταν γράψω τα απομνημονεύματά μου» δηλώνει λύοντας το παπιγιόν στον λαιμό του «θα μνημονεύσω τη σημερινή μέρα ως τη μέρα που έμαθα τι είναι το αντίθετο του πορνό».

Κρυφογελώ. Το παραδέχομαι, ο τύπος έχει πλάκα.

Ο Φεν δεν χρειάζεται καν να σηκώσει το άδειο ποτήρι του για να του το γεμίσει ξανά ένας από τους έξι ντυμένους

με σμόκιν σερβιτόρους, που караδοκούν κρυμμένοι στις σκιές της πολυτελούς αίθουσας χορού της εξοχικής ιδιωτικής αυτής λέσχης. Είναι από εκείνα τα μέρη όπου τα ασημικά είναι από αληθινό ασήμι. Ένας απ' αυτούς έρχεται φουριόζος και προσφέρεται να του το γεμίσει, αλλά ο Φεν αρπάζει ολόκληρο το μπουκάλι. Ένα κομμάτι μου αναρωτιέται αν φεύγοντας αποδώ θα πρέπει να περάσω από ανιχνευτή μετάλλων. Η εξοχική ιδιωτική λέσχη βρίσκεται στο Γκρίνουιτς, προφανώς κοντά στη βίλα του Ντέιβιντ, η οποία, φαντάζομαι, είναι σωστό παλάτι, αν κρίνω από την παχυλή συνδρομή που χρεώνει η λέσχη στα μέλη της. Απέχουμε έτη φωτός από τα μικροαστικά προάστια στην άλλη άκρη της πολιτείας, όπου μένουμε η μαμά μου κι εγώ.

«Τη βλέπεις εκείνη εκεί την κοπελιά; Σε καρφώνει» μου λέει ο Φεν, δείχνοντας με το κεφάλι κάπου πίσω μου.

Δεν έχει πει ποτέ κανείς ότι φημίζομαι για τη διακριτικότητά μου, οπότε γυρίζω και ακολουθώ το βλέμμα του. Μια κοντή μελαχρινή με στολή σερβιτόρας μού χαμογελά ντροπαλά ανασηκώνοντας το φρύδι.

Γυρίζω ξανά μπροστά μου. «Μπα, δεν θα πάρω» του απαντώ.

«Είσαι σίγουρος, ρε φίλε;» με ρωτάει ο Φεν, που την περιεργάζεται σκεφτικός με το κεφάλι γερμένο στο πλάι. «Νοστιμούλα είναι. Δεν νομίζω ότι θα το πρόσεχε κανείς αν την ξεμονάχιαζες στο γκαράζ ή κάπου αλλού».

Το τελευταίο πράγμα που σκέφτομαι αυτή τη στιγμή είναι να φασωθώ. Θα περάσουν βδομάδες ώσπου να κα-

ταφέρω να ξεχάσω την επίδειξη γονικού σεξ στα όρθια που προσβάλλει βάνουσα αυτή τη στιγμή τα μάτια μου. Ο Φεν θα πρέπει να κατάλαβε από το ύφος μου τι σκέφτομαι, γιατί γελά πνιχτά και σπρώχνει προς το μέρος μου ένα ποτήρι με κάτι μέσα, από το οποίο δεν έχει πει κανείς.

«Ναι». Κουνά το κεφάλι με κατανόηση. «Δεν είναι ούτε ο τόπος ούτε η στιγμή κατάλληλη. Είναι κάπως σαν να τον παίζω, ενώ ξέρω ότι στο διπλανό δωμάτιο είναι ο πατέρας μου. Δεν μου σηκώνεται με τίποτα. Δεν μου φαίνεται σωστό, με νιώθεις;»

Παραείναι αποκαλυπτικός ο τύπος!

«Ευτυχώς» προσθέτει ανασηκώνοντας τους ώμους «ο πατέρας μου δεν βρίσκεται και πολύ στο σπίτι».

Από την πίστα, η μαμά μου μας κουνά το χέρι. Κι αμέσως μετά ξεχνά εντελώς την ύπαρξή μας, όταν ο πατέρας του Φεν χουφτώνει τον πισινό της πάνω από το λευκό σατέν φόρεμά της. Της τον ζουλάει απολαυστικά και μου έρχεται να ξεράσω. Αυτό που γίνεται σήμερα εδώ είναι ένας κατ' ευφημισμόν γάμος. Το προσωπικό είναι περισσότερο από τους καλεσμένους. Είμαστε μονάχα εμείς οι τέσσερις, ντυμένοι στην τρίχα για τη μικρή αυτή οικογενειακή άσκηση πολέμου νεύρων.

«Δεν το αντέχω!» ξεσπώ βογκώντας μες στο ποτήρι και δεν γεύομαι καν το περιεχόμενό του, ό,τι κι αν είναι αυτό, καθώς το κατεβάζω μονορούφι. «Είναι σαν να βλέπεις μια σκηνή σεξ στην τηλεόραση και δίπλα να κάθονται οι γονείς σου».

«Μπα, σαν να βλέπεις τους γονείς σου σε σκηνή σεξ

στην τηλεόραση και δίπλα να κάθονται οι γονείς σου». Εμφανώς αηδιασμένος, αλλά περίεργα καθηλωμένος, ο Φεν δεν μπορεί να πάρει τα μάτια του από πάνω τους. Ξεπλένει τη σκέψη αυτή με μια γουλιά σαμπάνια.

«Ντρέπομαι και ταυτόχρονα αηδιάζω με τον εαυτό μου».

Σε μια πράξη ελέους, ο Φεν σπρώχνει το μπουκάλι προς το μέρος μου. «Πιες, ρε φίλε. Ποτέ δεν είναι πολύ νωρίς για να αναπτύξεις προβληματικούς μηχανισμούς αντιμετώπισης».

Γέρνω το βαρύ μπουκάλι στα χείλη μου. «Γεια μας!»

Το κακό με την ακριβή σαμπάνια είναι ότι τελειώνει γρήγορα. Ίσα που προσέχω ότι ο Φεν δίνει το άδειο μπουκάλι και παίρνει δεύτερο. Οι γονείς μας συνεχίζουν να τρίβονται ο ένας πάνω στον άλλο σε αργή κίνηση υπό τους ήχους ενός κομματιού από κάποια παλιά ανατριχιαστικά γλυκανάλατη ταινία. Στο μεταξύ, ο σαδιστής ντι τζέι χαζεύει απορροφημένος το Twitter στο κινητό του, αδιαφορώντας για τον πόνο μας.

«Τρελό δεν είναι;» Ο Φεν έχει αρχίσει τώρα να φτιάχνει ένα στραπατοσαρισμένο οριγκάμι με μια κεντητή πετσέτα φαγητού. «Αν πέθαιναν και οι δύο αυτή τη στιγμή... Ας πούμε ότι, ενώ εμείς καθόμαστε εδώ, τους πέφτει για καλή μας τύχη ένας πολυέλαιος στο κεφάλι. Και ένα κομμάτι γυαλιού εκσφενδονίζεται και μου κόβει την αορτή. Παραλίγο να πεθάνω από αιμορραγία, αλλά τελικά πέφτω σε κώμα – νομικά θα έπρεπε να αποφασίσεις εσύ πότε να τραβήξουν την πρίζα από τα μηχανήματα που θα με κρατούν στη ζωή».

«Τι μαλακίες κάθεσαι και λες;»

Ο τύπος έχει κατεβάσει ένα μπουκάλι σαμπάνια και νομίζει ότι είναι ο Νίτσε.

«Δέω ότι είναι μεγάλη ευθύνη. Να είσαι οικογένεια. Τι ξέρουμε ο ένας για τον άλλο;» Περιεργάζεται με περιέργεια το πρόσωπό μου για τόσο πολλή ώρα, που νιώθω άβολα και γέρνω μακριά του. Είναι γνωστό ότι οι μεθυσμένοι έχουν ξαφνικά ξεσπάσματα. «Έχω κιόλας ξεχάσει πώς σε λένε!» λέει κατάπληκτος και ο ίδιος με αυτή τη διαπίστωση. «Γαμώτο, στ' αλήθεια έχω ξεχάσει το όνομά σου».

Δεν κρατιέμαι, σκάω ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά. «Αρ Τζέι» τον διαφωτίζω, τη στιγμή που άλλο ένα αργό, παθιάρικο κομμάτι αντηχεί στην αίθουσα χορού. Χριστέ μου, έλεος πια! Μου έρχεται να πνίξω τον ντι τζέι. Δεν μπορεί, επίτηδες το κάνει!

«Είναι υποκοριστικό κάποιου ονόματος;» με ρωτά ο Φεν.

«Ας πούμε ότι οι γονείς μου απλώς διάλεξαν τα αγαπημένα τους γράμματα της αλφαβήτου την ώρα που ο γιατρός με κρατούσε ανάποδα από το πόδι».

«Σοβαρά τώρα;»

«Οχι. Είναι τα αρχικά του Ρέμινγκτον Τζον». Βγάζω το κινητό μου, καλύπτοντας ελαφρώς την οθόνη, όταν στο δίκτυο ασύρματης σύνδεσης βλέπω ένα MacBook. Πες το ένστικτο λόγω πείρας, αλλά μαντεύω ότι η συσκευή με το όνομα «Grandmaster Gash» ανήκει στο εργαλείο που έχει στα ακουστικά του ο τύπος που επιλέγει τη μουσική απόψε.

«Ρέμινγκτον Τζον;» επαναλαμβάνει ο Φεν, ρουθουνίζοντας δυνατά με αποδοκιμασία. «Τι μπασκλάς!» σχολιάζει

και βγαίνει στην επιφάνεια το πλούσιο κωλόπαιδο που κρύβει μέσα του.

Επειδή έχω το μυαλό μου αλλού –ανοίγω στο παρασκήνιο το Spotify–, προσπαθώ να θυμηθώ τι λέγαμε. «Μάλλον ο μπαμπάς μου τη δεκαετία του '80 είχε κόλλημα με τον Ντέιβιντ Καραντάιν. Δεν ξέρω. Το Φένελι τι όνομα είναι; Από τη *Μελωδία της Ευτυχίας* το διάλεξαν;»

Ανασηκώνει ανήξερα τους ώμους, χωρίς να ενοχληθεί. «Μάλλον ο μπαμπάς μου θα πει ότι είναι παλιό οικογενειακό όνομα. Αλλά είμαι σίγουρος ότι η μαμά μου το βρήκε σε κάποιο μπλογκ για μωρά».

Στη μέση μιας ιδιαίτερα παθιάρικης επίδειξης υπό τους ήχους του «Wicked Game» του Κρις Άιζακ, ξαφνικά ακούγεται από τα ηχεία ο «Γουίρντ Αλ» Γιάνκοβιτς.

Ο ντι τζέι πετά τα ακουστικά από τ' αυτιά του και παραλίγο να πέσει από το σκαμπό του, προσπαθώντας να καταλάβει γιατί δεν μπορεί να ελέγξει τι τραγουδία μπαίνουν.

«Τι σκατά έγινε;» Ο Φεν κοιτάζει εμένα και κατόπιν το κινητό μου. «Εσύ το έκανες αυτό;»

Κάνω μια θλιμμένη γκριμάτσα. «Μακάρι να μπορούσα. Εγώ απλώς κοιτάζω τα μηνύματα στο κινητό μου».

Βγαίνω από το δίκτυο ασύρματης σύνδεσης και βάζω στην τσέπη το κινητό μου, αφήνοντας τον ντι τζέι να πάρει ξανά τον έλεγχο της μουσικής, ενώ η μαμά μου με τον Ντέιβιντ πλησιάζουν σεινάμενοι κουνάμενοι. Ιδρωμένοι, χαμογελαστοί, χωρίς ίχνος μεταμέλειας για τη συμπεριφορά τους.

«Νομίζω ότι είναι ώρα να κόψουμε την τούρτα, τι λέτε;»

Το χαμόγελο της μαμάς μου είναι γνήσιο, γεμάτο χαρά και ευτυχία, και ανοίγει μια ρωγμή στον πικρόχολο κυνισμό μου για την αυθόρμητη αυτή ανατροπή στις ζωές και των δυο μας. Εκείνη τη στιγμή προσέχει τα δύο άδεια μπουκάλια σαμπάνιας και με κοιτάζει με το φρύδι υψωμένο.

Ανασηκώνω τους ώμους σαν να της λέω «τι να έκανα;». Δεν φταίω. Κανονικά θα έπρεπε να είχαν μοιράσει Vicodin, όπως στα πάρτι. Και μόνο το σκηνικό στην πίστα ήταν σαν βασανιστήριο εικονικού πνιγμού της Κα Γκε Μπε!

«Καλά τα 'λεγες εσύ». Ο Ντέιβιντ, το καινούργιο ζωτανό και ομιλούν βιβλιάριο επιταγών της μάνας μου, παίρνει το ουίσκι με πάγο, που τσακίζεται να του βάλει στο χέρι ένας σερβιτόρος. Πίνει μια γρήγορη γουλιά. «Καλύτερα να παίρναμε μια μπάντα να παίξει».

«Προλαβαίνουμε να μεταφέρουμε το γλέντι στο τζετ και να πάμε στο Λας Βέγκας» λέει ο Φεν με μια δόση ειρωνείας.

Δεν μου διαφεύγει ότι λέει το τζετ. Όχι σε «ένα» τζετ, δηλαδή σε ένα οποιοδήποτε τυχαίο τζετ, αλλά ΣΤΟ τζετ, υπονοώντας ότι οι Μπίσοπ έχουν το δικό τους ιδιωτικό αεροσκάφος. Τι λες τώρα; Τι κόσμος είναι αυτός και πώς κατέληξα εγώ εδώ;

Όταν ο Φεν σηκώνει το άδειο μπουκάλι του και κάνει νόημα να του φέρουν άλλο, ο μπαμπάς του διώχνει μ' ένα νεύμα τον σερβιτόρο. Ο Φεν μισοκλείνει εκνευρισμένος τα μάτια. «Τι, δεν γιορτάζουμε;»

Ο Ντέιβιντ κάνει τη χάρη στον γιο του να του ρίξει μια σύντομη ματιά. «Νομίζω ότι έχεις μάλλον γιορτάσει αρκετά».

«Πετάγομαι μια στιγμή στην τουαλέτα» λέει η μαμά μου. Με πλησιάζει για να βγάλει ένα χνούδι από το πέτο του σμόκιν μου, αλλά μένει πολλή ώρα γερμένη από πάνω μου με μάτια βουρκωμένα. Δεν το αντέχω όταν την πιάνουν οι συναισθηματισμοί της. Δεν είναι καθόλου του σιλ μου αυτά. Ιδίως όταν αναγκάζομαι να υπομένω τα εφήμερα καπρίτσια του ολέθριου εγωκεντρισμού της. «Να είστε φρόνιμα τα αγόρια μου όσο λείπω».

Ε, όχι, ρε φίλε! Δεν ανέχομαι να με περιλαμβάνει συλλήβδην στα αγόρια της.

Μόλις φεύγει η μάνα μου, ο Ντέιβιντ παραμένει πάνω από το κεφάλι μας αμήχανα. Στην αρχή ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του και ύστερα στο κινητό του. Κατόπιν σαρώνει με το βλέμμα την αίθουσα ολόγυρα, σαν να ψάχνει κάτι που να απαιτεί άμεσα τη φροντίδα του, αλλά πού τέτοια τύχη! Κι έτσι ξεμένει μ' εμάς, δύο ξενερωμένους νέους που περιμένουμε να μας αδειάσει τηγωνιά για να κατεβάσουμε άλλο ένα μπουκάλι σαμπάνια.

«Εμ...» Μιλάμε ότι ο τύπος ζορίζεται άσχημα! Καταντάει αμήχανο για όλους μας πια. «Πώς τα πάτε εσείς οι δύο; Γνωριστήκατε καλύτερα;»

«Εσείς οι δύο γνωριστήκατε καλύτερα;» αντιγυρίζει κακιασμένα ο Φεν.

Παραλίγο να καθαρίσω τ' αυτιά μου, μήπως δεν άκουσα καλά το φαρμάκι που στάζει η φωνή του. Τις τελευταίες δύο ώρες ο Φεν ήταν χαλαρός και φιλικός. Ίσως, όμως, την καλόβολη αυτή πλευρά του και τα εύκολα χαμόγελα να τα φυλά μονάχα για τους άλλους και όχι για τον πατέρα του.

Ο μπαμπάς του ξεροβήχει και πασπατεύει τα κουμπιά στο σμόκιν του. «Ναι, ξέρω ότι ήταν ξαφνικό...»

«Η οξεία διάρροια είναι ξαφνική!» τον κόβει ο Φεν, με βλέμμα παγερό στα αχνογάλανα μάτια του. «Εσείς είχατε χρόνο να παραγγείλετε τις ανθοσυνθέσεις. Άρα είχατε και χρόνο να έρθετε στα συγκαλά σας». Μου ρίχνει μια ματιά. «Χωρίς παρεξήγηση».

Ανασηκώνω απλώς τους ώμους. Σ' αυτή τη θύελλα που έχει ξεσπάσει είμαι ένας απλός δύσμοιρος θεατής.

«Άκου, Φένελι, καταλαβαίνω...»

«Μ' εμένα μιλάς, εντάξει;» κόβει τη φόρα στον μπαμπά του ο Φεν με πρόσωπο ανέκφραστο και τόνο απαξιωτικό, και πλέον νιώθω σαν να έχω βρεθεί στη μέση της όποιας κόντρας έχουν μεταξύ τους. «Μη μου παριστάνεις ότι δεν τα έκανες όλα μπουρδέλο επειδή σε νοιάζει μονάχα ο εαυτούλης σου και κανένας άλλος!»

Τσιτώνονται μονομιás όλες οι ρυτίδες και οι μύες στο πρόσωπο του Ντέιβιντ. Είναι εκπληκτική η ομοιότητά του με τον γιο του. Έχουν το ίδιο σουλούπι, τα ίδια γαλανά σαν του πάγου μάτια και σκουρόξανθα μαλλιά. Και ο Ντέιβιντ είναι από τους τύπους που δεν γερνούν ποτέ. Θα μπορούσε κάλλιστα να τον περάσει κάποιος για τον μεγαλύτερο αδελφό του Φεν. Το ίδιο συμβαίνει μονίμως και με τη μαμά μου. Τη βλέπουν με τα μακριά σκούρα μαλλιά και την τέλεια επιδερμίδα και νομίζουν ότι είναι η μεγαλύτερη αδελφή μου.

«Φένελι» λέει ο Ντέιβιντ στον γιο του αναστενάζοντας. «Θα μπορούσες να κάνεις μια προσπάθεια, ε; Τόση δα; Για κάνα δυο ωρίτσες ακόμη μόνο».

Ο Φεν βγάζει το κινητό του και αρχίζει να χαζεύει τα μηνύματά του. «Τέλος πάντων».

Ο Ντέιβιντ στρέφεται σ' εμένα. Δεν ξέρω αν ψάχνει συμπόνοια ή συμπαράσταση, αλλά, όταν δεν παίρνει ούτε το ένα ούτε το άλλο, σφίγγει το σαγόνι και φεύγει για να πάει να δει τι γίνεται με την τούρτα.

Δεν ξέρω ακόμη τι να σκεφτώ για τον Ντέιβιντ Μπίσοπ. Ως πρώτη εντύπωση, δεν κάναμε και την καλύτερη αρχή. Μέχρι πριν από λίγες ώρες δεν τον σκεφτόμουν καν. Ήταν απλώς ο καινούργιος τύπος με τον οποίο βλεπόταν η μάνα μου, και δεν περίμενα ότι θα τον γνώριζα ποτέ. Προτού η μάνα μου μου βάλει στο χέρι ένα ζευγάρι μανικετόκουμπα αγορασμένα από κάποιο πολυκατάστημα, δεν είχα κανέναν απολύτως λόγο να πιστεύω ότι ο συγκεκριμένος τύπος θα διέφερε σε κάτι από τον μακρύ κατάλογο των υπόλοιπων εφήμερων αλλά έντονων σχέσεων που η μαμά μου σύναπτε και διέλυε απανωτά. Έχω πάψει εδώ και πολύ καιρό να προσπαθώ να τους γνωρίσω ή να θυμηθώ έστω τα ονόματά τους.

«Συγγνώμη» μου λέει ο Φεν. «Φαντάζομαι ότι ήταν αμήχανο όλο αυτό».

Φαντάζεται; Καγχάζω ηχηρά. «Είστε πολύ δεμένοι οι δυο σας, βλέπω».

«Φίλε, τίποτα δεν δείχνει ξεκάθαρα πως ο άλλος έχει ξεχάσει καν ότι υπάρχεις όταν στέλνει το τζετ να σε πάρει στις τέσσερις για έναν γάμο που γίνεται στις έξι. Υπήρχε μέχρι και ράφτης με μια γαμημένη ραπτομηχανή και μου στρίφωνε το παντελόνι στα τριάντα χιλιάδες πόδια!»

«Ζόρικο». Ξεφυσώ. «Θα σε ρωτούσα αν έχει καλό σκοπό ο πατέρας σου για τη μάνα μου, αλλά προφανώς το πηδήξαμε αυτό το κομμάτι και έχουμε πάει κατευθείαν στο θέλεις την πάνω ή την κάτω κουκέτα;»

«Σκατά!» αναφωνεί και δείχνει σαν να τον πιάνει αναγούλα από την αηδία. «Μόλις συνειδητοποίησα ότι η μαμά σου ήταν πιθανότατα αεροσυνοδός σ' εκείνο το αεροπλάνο. Και μάλλον τον έπαιξα στην ίδια τουαλέτα που πηδήχτηκαν».

«Έλεος, ρε Μπίσοπ! Κράτα τα ψυχικά σου τραύματα για τον εαυτό σου, εντάξει;»

Σίγουρα θα χρειαστώ ψυχολόγο μετά απ' αυτόν τον κωλογάμο!

Ο Φεν πίνει μια γουλιά από το φλασκί του. «Λοιπόν, τι τρέχει μ' εσένα;»

«Τι τρέχει μ' εμένα;»

«Ναι. Τι κάνεις στη ζωή σου όταν δεν σε σέρνουν με το ζόρι σε γάμους που γίνονται άρον άρον επειδή η νύφη είναι έγκυος;»

«Αυτό μην το λες ούτε γι' αστείο!» Έτσι και μου πει η μάνα μου ότι είναι έγκυος, θα πάρω το πρώτο τρένο για τη δυτική ακτή.

Έρχονται οι σερβιτόροι να αλλάξουν τα σερβίτσια στο τραπέζι. Ανοίγουν ένα άλλο μπουκάλι με κάποιο μυρωδάτο λικέρ, το οποίο ο Φεν σπεύδει να δοκιμάσει.

«Φέτος είναι κι εσένα η τελευταία σου χρονιά στο λύκειο, ε;» επιμένει. «Σε ποιο σχολείο πας;»

Εδώ μπλέκονται λίγο τα πράγματα. «Βασικά δεν πάω».

Και μόνο που μαθαίνεις ότι η μαριά σου παντρεύεται έναν ματωμένο τύπο τον οποίο εσύ δεν γνωρίζεις φτάνει και περισσεύει για να κάνει οποιονδήποτε δεκαοκτάχρονο να φρικάρει. Μόνο που για τον Αρ Τζέι Σο το κακό δεν σταματά εκεί: τον στέλνουν πακέτο στην Ακαδημία Σαντόβερ, ένα προπαρασκευαστικό σχολείο για να βγάλει την τελευταία χρονιά του γυμνασίου. Κι αν υπάρχει ένα μέρος στο οποίο δεν ταιριάζει με τίποτα ένας απροσάρμοστος χάκερ όπως ο Αρ Τζέι, αυτό είναι ένα πνιγμένο στην πρασινάδα οικοτροφείο αρρένων για φραγκάτους παραβατικούς. Δεν έχει νόημα να προσπαθήσει να τα πάει καλά με κανέναν απολύτως αποκεί. Αυτό, βέβαια, έως τη στιγμή που γνωρίζει στο δάσος στις παρυφές του σχολείου τη Σλόουν Τρέσκοτ. Κουκλάρα και με μια γλώσσα που τσακίζει κόκαλα, η Σλόουν αποτελεί σκέτη πρόκληση! Μόνο που είναι η μία και μοναδική κοπέλα την οποία απαγορεύεται να αγγίξει ο Αρ Τζέι. Είναι η κόρη του διευθυντή του σχολείου!

Αν ο Αρ Τζέι θέλει να επιβιώσει στο Σαντόβερ και να κερδίσει την καρδιά της Σλόουν, θα πρέπει οπωσδήποτε να βρει έναν τρόπο να χρησιμοποιήσει υπέρ του όλα τα μυστικά που κλείνουν μέσα τους οι τοίχοι του σχολείου.

ISBN: 978-618-03-3681-8

9 786180 336818

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83681

metaixmio.gr

ΔΙΑΓΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΞΕ

e-book